

Переднє слово

Перед вами самотня книга актуального наукового дискурсу.

Культурний жест приручення.

Орієнтована як на художній та науковий істеблшмент, так і на фатальних неофітів, — вона „приручає” тексти культури мотивацією зустрічі з новими несподіваними інтерпретантами. Привабливість авторської харизми — у додаткових, прихованих прийомах породження нових смислів і своєрідного відеоряду подій. Неодноразово читані тексти про радянські міфи, „масову” людину, соціалістичний реалізм і „колективне позасвідоме” раптом, під тиском нових джерел смислопородження, модулюють новою швидкістю думкообміну.

І поняття: „життя як семіотична проблема”, „джерела креативного хаосу”, „сублюдина маси”, „цензура як одна з регулятивних функцій масової свідомості”, „міф як організаційна структура в зоні інтерсуб’єктивності культури”, „лібідоносні джерела революції”, «метапідозра „неправильно знайденого раю”», „герой екзистенційного конфлікту як трикстер”, „підтексти культури як простір подвійної комунікації”, — починають фіксувати нові контури своїх ніш у культурології та філософській антропології, провокуючи зрушити „класичні” горизонти. А перетин із соціологією і мистецтвознавством додають роботі ресурсу „наукової вітальності”.

Монографія Олени Левченко репрезентує діалог „класичних” і „постнекласичних” методологічних підходів, а легкість її конструкції дорівнює до легкості азартного вітрильника. Під такими вітрилами безстрашно сприймаються будь-які виклики безстрашного дослідника.

*Неллі Корнієнко,
доктор мистецтвознавства*